

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov**, se sídlem Chotíkov 363, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Plzeňská teplárenská, a.s.**, se sídlem Doubravecká 2760/1, Plzeň, zastoupené JUDr. Robertem Vargou, advokátem se sídlem Vlastina 23, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2012, č. j. RR/2324/12, o umístění stavby „Horkovodní přípojka DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně“**,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje (dále jen „žalovaný“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Nýřany, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“), ze dne 23. 5. 2012, č. j. OV-Mrá/11826/2012, vyjma nahrazení textu obsaženého ve výrokové části tohoto rozhodnutí pod bodem III. na str. 3 „*Občanské sdružení Plzeňané proti spalovně Chotíkov uplatnilo dne 10. 5. 2012 tyto námitky*“ textem „*Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov uplatnilo dne 10. 5. 2012 tyto námitky*“. Tímto rozhodnutím stavební úřad na základě návrhu žadatele Plzeňská teplárenská, a.s. (dále též „Plzeňská teplárenská“

nebo „osoba zúčastněná na řízení“) povolil dle § 79 a § 92 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „stavební zákon“) umístění stavby „Horkovodní přípojka DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně“, na pozemcích parc. č. (KN) 535/30 orná půda, 556/1 orná půda (ZE 579, 580, 581, 583, 1332, 1362, 2849), 556/5 ost. plocha, 556/27 ost. plocha, 556/36 ost. plocha, 556/37 ost. plocha, 556/67 ost. plocha, 556/95 ost. plocha, 556/102 orná půda, 556/103 orná půda, 556/104 orná půda, 556/105 orná půda, 557/9 ost. plocha, 558/3 ost. plocha (ZE 2829/1), 558/4 ost. plocha (ZE 2829/1), 558/5 ost. plocha, 558/6 ost. plocha (ZE 2829/1), 558/27 ost. plocha, 558/33 ost. plocha, 558/35 ost. plocha, 558/45 ost. plocha, 558/48 ost. plocha, 558/49 ost. plocha, 558/62 ost. plocha, 558/63 ost. plocha, 558/64 ost. plocha, 558/65 ost. plocha, 558/66 ost. plocha, 558/71 ost. plocha, 558/72 ost. plocha, 558/73 ost. plocha, 558/75 ost. plocha, 558/77 ost. plocha, 558/78 ost. plocha, 558/83 ost. plocha, 558/107 ost. plocha, 558/112 ost. plocha, 558/121 ost. plocha, 579/2 ost. plocha (ZE 579/2, 1733, 2831/1), 581/2 zahrada (ZE 515/1), 581/8 zahrada, 581/54 zahrada, 582/46 orná půda, 582/68 orná půda, 582/76 orná půda, 603/1 orná půda (ZE 1255/1), 605 orná půda, 607/2 orná půda (ZE 1254/1), 609/1 ost. plocha (ZE 1254/1, 1255/1), 622/3 (ZE 2829/1), 720/3 ost. plocha (ZE 2605), 720/23 ost. plocha, 720/35 ost. plocha, 725/1 orná půda (ZE 2605, 2875/1, 2416/1, 2603, 2607, 2611), 725/2 orná půda, 725/11 orná půda, 725/19 orná půda (ZE 2586/1, 2587/2, 2592/1, 2593/2), 725/20 orná půda, 725/24 orná půda, 725/29 orná půda, 726/1 ost. plocha (ZE 2605), 726/2 ost. plocha, 726/3 ost. plocha (ZE 2593/2), 727/1 lesní pozemek (ZE 2416/1, 2603, 2605, 2607, 2611, 2875/1), 727/2 ost. plocha (ZE 2592/1, 2593/2), 727/3 lesní pozemek, 733/14 orná půda, 733/15 orná půda, 733/23 orná půda, 733/24 orná půda, 735/1 ost. plocha (ZE 2471/2, 2472/1, 2482/3), 735/4 ost. plocha, 740/1 orná půda (ZE 1945, 1946, 1948, 1949, 1951, 1962/5, 1966/2, 2508 d2, 2509 d2, 2873/1 d2), 740/4 orná půda (ZE 1977, 2868/1), 740/7 orná půda, 740/12 orná půda, 740/13 orná půda, 740/14 orná půda, 740/15 orná půda, 740/16 orná půda, 740/17 orná půda, 740/18 orná půda, 740/19 orná půda, 740/20 orná půda, 740/21 orná půda, 740/23 orná půda, 740/24 orná půda, 740/25 orná půda, 740/26 orná půda, 741/2 orná půda, 746/5 orná půda, 757/3 orná půda, 757/9 orná půda, 757/10 orná půda (ZE 2167/1), 757/11 orná půda, 757/12 orná půda, 761/1 orná půda (ZE 1747/1 d3, 1748, 2106), 761/12 orná půda, 771/1 ost. plocha (ZE 1747/1 d3, 1748), 773/1 ost. plocha, 773/3 ost. plocha, 774/3 ost. plocha, 781/1 ost. plocha, 785/1 ost. plocha (ZE 2865/1) v katastrálním území Chotíkov, 1580/12 ost. plocha v katastrálním území Bolevec (dále jen „stavba“ nebo též „Horkovodní přípojka“).

I. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě namítal zmatečnost a nezákonnost vydaného rozhodnutí žalovaného. Byl přesvědčen, že jej toto rozhodnutí, jakož i postup žalovaného v předcházejícím řízení, zkrátily na jeho právech, a to i právech ústavních. Dle názoru žalobce jsou vydaná rozhodnutí správních orgánů obou stupňů stížena vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění, neboť z nich vůbec není patrné, na základě jakých právních předpisů a právních úvah správní orgány dospěly k meritorním závěrům. Napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, tak neobsahují náležitosti stanovené § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

Žalobce spatřoval nezákonnost napadeného rozhodnutí zejména, nikoliv však výhradně, ve skutečnosti, že žalovaný nedodržel zákonný postup přezkumu správního rozhodnutí a fakticky tak porušil ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu, čímž podstatně porušil procesní práva žalobce jako odvolatele a toto pochybení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Odvoláním napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo navíc vydáno místně nepříslušným správním orgánem, a pokud žalovaný i přes vznesenou námitku místní nepříslušnosti potvrdil prvostupňové rozhodnutí, zatížil své řízení závažnou procesní vadou, a tedy i jím vydané rozhodnutí je nutno posoudit jako nezákonné.

V neposlední řadě žalobce napadl také proces posuzování vlivu stavby na životní prostředí předcházející vydání napadeného rozhodnutí, neboť stavebník (*pozn. KS: Plzeňská teplárenská jako osoba zúčastněná na řízení*) dle jeho názoru zcela účelově rozdělil stavební záměr na dvě samostatné části (ZEVO Chotíkov a Horkovodní přípojka), přičemž předmětná stavba horkovodní přípojky byla v důsledku této skutečnosti nezákonně vyňata z posuzování vlivů stavby na životní prostředí dle zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 100/2001 Sb.“), a to zcela v rozporu se smyslem a účelem tohoto zákona.

Žalobce následně podrobněji rozvinul své námitky obsažené v žalobě následovně:

K namítané nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalobce zopakoval, že tuto spatřuje zejména v nedostatku obligatorních náležitostí rozhodnutí dle § 68 správního řádu. Ačkoliv v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy, ze značné části odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce nevyplývá, na základě jakých právních norem a právních úvah žalovaný dospěl k závěrům obsaženým ve výroku napadeného rozhodnutí. Žalovaný se při vypořádání většiny odvolacích námitek omezil na pouhá konstatování, že napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy a že předcházející řízení proběhlo v souladu s právními předpisy. Žalovaný však tyto své úvahy nijak nerozvedl o konkrétní skutková a právní zjištění, ani je nedoložil příslušnými právními ustanoveními. Žalobce v této souvislosti odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu publikované v rozsudku ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, dle kterých „[...] rozhodnutí správního orgánu musí obstát samo o sobě. Pokud v jeho odůvodnění nejsou uvedeny důkazy, na jejichž podkladě správní orgán dovozuje svoje závěry, pak nutno dospět k závěru, že nejsou splněny podmínky ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu (zákon č. 71/1967 Sb., účinného do 31. 12. 2005, dle platné úpravy § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb.), a rozhodnutí je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Nelze proto souhlasit s názorem stěžovatele, že v dané věci postačovalo, že žalobci byla dána možnost seznámit se s materiály, které měl správní orgán pro posouzení situace k dispozici (a že již pro stěžovatele nevyplývala povinnost tyto materiály k posouzení žádosti o azyl použít). [...] Ustanovení § 47 odst. 3 zák. č. 71/1967 Sb. (§ 68 odst. 3 správního řádu) totiž zcela jednoznačně stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí správní orgán uvede, které skutečnosti byly podkladem pro rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodl.“ Ačkoliv je dle žalobce nutné připustit, že touto vadou netrpí celé napadené rozhodnutí, když některé pasáže obsahují řádné odůvodnění, napadené rozhodnutí jako celek nemůže obstát, neboť odvolací orgán byl povinen přezkoumatelným způsobem odůvodnit své

rozhodnutí v celém rozsahu žalobcem uplatněných námitek. Žalovaný se pak nezabýval a nijak se nevypořádal ani s nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů namítanou ve vztahu k prvostupňovému územnímu rozhodnutí, přestože je zřejmé, že stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí o námitkách pouze odkázal na materiály založené ve spise (např. stanoviska), aniž by tyto blíže specifikoval a doplnil je náležitými úvahami.

Ve vztahu k posuzování vlivů předmětné stavby na životní prostředí žalobce zdůraznil, že stavba Horkovodní přípojky DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně měla být posuzována společně se záměrem stavby Závodu na energetické využití komunálního odpadu Chotíkov (dále jen „ZEVO Chotíkov“) v rámci procesu tzv. velké EIA. Žalobce nezahrnutí Horkovodní přípojky DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně do procesu EIA namítal opakovaně již v průběhu procesu EIA vedeného o záměru ZEVO Chotíkov. Veškeré jím uplatněné námitky však zůstaly zcela bez odezvy. Ze stavebníkem prezentovaného záměru, z projektové dokumentace, z výroku rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 1. 6. 2012, č. j. OV-Asc/12440/2012, a konečně i z logiky věci přitom dle žalobce vyplynulo, že realizace horkovodní přípojky k napojení ZEVO Chotíkov na síť CZT Plzeňské teplárenské a.s. bezprostředně podmiňuje realizaci a samotný provoz stavby ZEVO Chotíkov, neboť bez nich by nemohla plnit deklarovaný účel. Žalobce tak byl přesvědčen, že stavebník uměle rozdělil jediný stavební záměr do dvou samostatných staveb a procesních celků, aby stavba horkovodní přípojky nemusela být předmětem procesu velké EIA, a to ve prospěch stavebníka, avšak v neprospěch životního prostředí. Uvedené dělení stavebních záměrů představovalo dle názoru žalobce účelové obcházení zákona č. 100/2001 Sb., kdy žalobce byl přesvědčen, že stavba Horkovodní přípojky DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně měla být z hlediska vlivů na životní prostředí v rámci procesu EIA posuzována společně se záměrem ZEVO Chotíkov. Proces EIA týkající se stavby Horkovodní přípojky ze ZEVO Chotíkov do Plzně tak byl dle názoru žalobce stížen nezákonností, stejně jako samotné rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí žalovaného.

Žalobce dále znovu zopakoval, že již v podaném odvolání uplatnil jako jeden z odvolacích důvodů i námitku místní nepřislušnost stavebního úřadu. Žalobce taktéž uvedl, že namítal podjatost úředních osob zařazených u odboru výstavby Městského úřadu Nýřany a podjatost všech úředních osob zařazených do úřadu Krajského úřadu Plzeňského kraje. Žalovaný se však při vypořádání této námitek omezil toliko na vyjádření souhlasu se způsobem řešení těchto otázek Městským úřadem Nýřany a zopakoval výstupy stavebního úřadu, aniž by však uvedl jakékoli konkrétní skutečnosti, právní normy a právní úvahy, o které tyto své závěry opřel. Vůbec se přitom nezabýval skutečnostmi namítanými žalobcem jak v řízení před správním orgánem I. stupně, tak v odvolání proti rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce dále namítal, že i námitka podjatosti úředních osob zařazených do úřadu žalovaného, tj. Krajského úřadu Plzeňského kraje, byla zamítnuta z čistě formalistických důvodů, a to proto, že žalobce jmenovitě neoznačil osoby, o nich se domníval, že jsou osobami podjatými. Žalobce má však za to, že nebylo v rozporu se správním řádem, pokud za podjaté označil "všechny úřední osoby" zařazené do konkrétního úřadu, aniž tyto jmenovitě specifikoval, jde-li v daném případě o "systémovou podjatost", kdy rozhodnutí se bezprostředně finančně dotýká územně samosprávního celku, jehož je daný úřad orgánem. V daném případě se navíc Plzeňský kraj přímo smluvně zavázal, jak bylo argumentováno již v odvolacím řízení, že se bude aktivně podílet na zavedení integrovaného systému nakládání

s komunálním odpadem, jehož nedílnou součástí je právě stavba a provoz ZEVO Chotíkov. Jen stěží si lze představit, že orgán kraje bude svými rozhodnutími mařit splnění smluvního závazku kraje a jednat v rozporu s jeho nejvyšším orgánem, tj. zastupitelstvem kraje.

Ohledně námitky místní nepřislušnosti pak žalobce poukázal na skutečnost, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že „[...] *Stavební úřad správně odkázal na usnesení odvolacího orgánu ze dne 20. 2. 2012 pod č. j. RR/518/12, jímž byl pověřen k projednání a rozhodování ve všech řízeních týkajících se stavby "Zařízení na energetické využití TKO Chotíkov" a staveb s touto stavbou souvisejících*“. Usnesení č. j. RR/518/12 však dle žalobce nemohlo být v předmětné věci aplikováno, neboť bylo vydáno ve zcela jiném správním řízení, které bylo pravomocně skončeno již v únoru roku 2012, tj. před zahájením projednávání věci před orgánem I. stupně. Žalobce tak byl přesvědčen, že jak žalovaný, tak orgán I. stupně, vyřešili tuto otázku po právní stránce chybně, neboť případná podjatost úředních osob a s tím spojené postoupení projednání věci jinému, než věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, musejí být posuzovány samostatně ve vztahu ke konkrétnímu řízení. Žalobce tak pokládal postup spočívající v "generální delegaci" rozhodovací pravomoci pro všechna budoucí správní řízení za postup odporující správnímu řádu a stavebnímu zákonu. Dle názoru žalobce pravomocným zastavením řízení, které bylo vedeno Městským úřadem Město Touškov pod sp. zn. STAV/2221/2011/Šk pominuly účinky usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. RR/518/12 a toto usnesení nemělo být na další řízení aplikováno. Stejně jako stavebník si nemůže volně vybírat, ke kterému stavebnímu úřadu svoji žádost podá, nemůže dle právního názoru žalobce ani krajský úřad svévolně rozhodovat, který správní orgán bude v prvním stupni vést předem určitý okruh řízení, jak se v daném případě stalo. Žalobce nadto poukázal na dvojí metr zaujatý stavebním úřadem a žalovaným ohledně staveb ZEVO Chotíkov a Horkovodní přípojky. Zatímco pro účely procesu EIA stavebník i žalovaný opírali svůj procesní postup a rozhodnutí o tvrzení, že se jedná o dvě zcela samostatné a odlišné stavby, které je nutno posuzovat samostatně, pro účely rozhodování o místní příslušnosti naopak tvrdili, že se jedná o stavby související, na něž lze aplikovat stejný procesní postup, konkrétně v podobě usnesení Krajského úřadu Plzeňského kraje č. j. RR/518/12. Již z tohoto faktu bylo dle žalobce zřejmé, jak účelově správní orgány postupovaly.

Žalobce pak v této souvislosti poukázal také na další rozpor a na zcela opačný přístup žalovaného v řízení o umístění stavby Vodojem Chotíkov, která je taktéž stavbou podmiňující realizaci stavby ZEVO Chotíkov. V případě této podmiňující stavby však žalovaný v řízení o žádosti na připuštění obnovy řízení dospěl k závěru, že tato stavba mohla být po právu projednána stavebním úřadem Městského úřadu Město Touškov, a to zcela v rozporu se závěry jeho usnesení č. j. RR/518/12, kdy nepřipustil obnovu řízení pro podjatost osob.

Pokud se jednalo o námitku podjatosti vznesenou proti úřední osobě rozhodujícího stavebního úřadu, Ing. Z.M., žalobce k této otázce uvedl, že žalovaný se i v tomto případě omezil na pouhé konstatování správnosti postupu prvoinstančního orgánu, který odkázal na usnesení tajemníka Městského úřadu Nýřany ze dne 16. 5. 2012, č. j. VM-Tjm/11340/2012, aniž by své rozhodnutí jakkoliv dále odůvodnil. Přitom proti uvedenému rozhodnutí č. j. VM-Tjm/11340/2012 bylo řádně a včas podáno odvolání a v době vydání územního rozhodnutí o umístění stavby Horkovodní přípojky, tj. dne 23. 5. 2012 ještě nebylo

o tomto odvolání pravomocně rozhodnuto. Nebylo tak zcela zřejmé, zda předcházející územní řízení nevedla osoba podjatá. Žalobce uvedl, že na námitce podjatosti trvá a je přesvědčen, že žalovaný ji nevyřešil řádně, čímž potvrdil vadu rozhodnutí stavebního úřadu (Městského úřadu Nýřany). I z tohoto důvodu proto žalobce pokládal napadené rozhodnutí a proces jemu předcházející za nezákonné.

Žalobce zásadně nesouhlasil také s argumentací žalovaného týkající se obsahových a formálních náležitostí prvoinstančního rozhodnutí stavebního úřadu. Žalobce ve svém odvolání namítal nepřezkoumatelnost, zmatečnost a nezákonnost tohoto rozhodnutí, neboť po obsahové a formální stránce nesplňuje zákonné požadavky kladené na územní rozhodnutí. Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona má stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby rozhodnout o námitkách účastníků. Stavební úřad se však omezil toliko na konstatování obsahu námitek a sdělení, že se námitka zamítá, resp. v případě námítky účastenství, že bylo vyhověno, aniž by uvedl konkrétní právní předpisy, podle kterých o námitkách rozhodl. Žalobce tak i z tohoto důvodu pokládal územní rozhodnutí stavebního úřadu za nepřezkoumatelné a nezákonné, neboť správní orgán I. stupně porušil ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona, ve spojení s § 68 správního řádu. Žalobce v této souvislosti konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu musí vždy obstát samo o sobě, a tedy i vedlejší výrok územního rozhodnutí musí obsahovat náležitosti dle § 68 správního řádu.

Avšak kromě zavádějícího a zkreslujícího výkladu příslušných zákonných ustanovení se dle žalobce závěry žalovaného o správnosti výše pospaného postupu stavebního úřadu opírají také o nepřesná a neodůvodněná skutková zjištění. Konkrétně žalobce v odvolání proti územnímu rozhodnutí uplatnil vlastnickou námitku, kdy se domníval, že stavbou horkovodní přípojky bude dotčen pozemek parc. č. 582/45 v obci a kat. území Chotíkov v jeho vlastnictví, přičemž žalobce neudělil souhlas s realizací předmětné stavby na tomto pozemku. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal tak, že ze stavebníkem předložené dokumentace obsahující výčet stavbou dotčených pozemků, jejích příloh a žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, tedy výhradně z listin předložených stavebníkem, jednoznačně vyplývá, že pozemek parc. č. 582/45 v k. ú. Chotíkov nebude stavbou dotčen. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pak jednoznačně vyplývá, že žalovaný danou otázku nikterak nezkoumal, ani se jí hlouběji nezabýval, přičemž ani nevzal v potaz skutečnost, že dokumentace předložená stavebníkem může obsahovat chyby nebo být dokonce vědomě zavádějící. Přitom ze stavebníkem předložených dokumentů, zejména projektové dokumentace, je patrný rozpor mezi výkresovou dokumentací a žádostí o umístění stavby, když podle projektové dokumentace je stavba horkovodu vedena přímo po hranici dotčených pozemků žalobce a ochranné pásmo zcela jednoznačně zasahuje do pozemku žalobce. Tento fakt nemůže zhojit "opominutí" stavebníka označit předmětný pozemek jako pozemek dotčený stavbou v žádosti o vydání územního rozhodnutí. Žalovaný však celou věc uzavřel tím, že *"S dokumentací byl odvolatel seznámen a musel tedy nepochybně dospět ke stejnému závěru jako stavební úřad, nikoliv k závěru uvedenému v bodu IV. odvolání, tedy k opačnému."* Žalobce k tomuto dále uvedl, že právě z projektové dokumentace, katastrálních map a se znalostí skutečné situace v daném území dospěl k závěru namítanému v bodu IV. odvolání, totiž že jeho pozemek parc. č. 582/45 v k. ú. Chotíkov bude přímo dotčen ochranným pásmem horkovodního potrubí, a žalobce tak měl souhlas s umístěním této stavby vyslovit. Dle žalobce taktéž nebylo možno přehlédnout fakt, že se v dané věci nekonalo místní šetření. Z katastrálních map

a z dokumentace předložené v územním řízení stavebníkem přitom dospěl žalobce ke zjištění, že vzhledem k šířce pozemku parc. č. 582/76 v k. ú. Chotíkov, na kterém má být stavba horkovodní přípojky umístěna (necelých 7 m) a k šířce celé stavby (včetně tepelné izolace horkovodního potrubí) a jejímu trasování při kraji pozemku parc. č. 582/76, jsou závěry stavebního úřadu o nedotčení pozemku parc. č. 582/45 mylné, a stejně tak jsou mylné i závěry žalovaného, který tyto závěry bez dalšího převzal od stavebního úřadu. V této souvislosti pak bylo třeba poukázat také na skutečnost, že stavebníkem předložená dokumentace sice obsahuje na podkladě katastrální mapy zakreslenou trasu horkovodu, tato trasa však není nijak okótovaná a není ani jinak přesně určena. Učinit vlastní závěr o vlastnické námitce navíc nebyl stavební úřad oprávněn, neboť toto nespadá do jeho působnosti. Řízení tak mělo být přerušeno a žalobce měl být odkázán na příslušný soud k projednání sporné vlastnické námitky, což se však nestalo. Žalobce tak byl přesvědčen, že závěry žalovaného, uvedené v tomto bodě žaloby, jsou nepřezkoumatelné, zmatečné a nezákonné, jelikož nejsou nikterak zdůvodněny. Nadto stavební úřad jakož i žalovaný překročili meze svého uvážení, pokud rozhodli o vlastnické námitce, kterou žalobce v řízení uplatnil.

Žalobce proto v závěru žaloby s odkazem na již zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 4 Azs 55/2003 - 51, opětovně zdůraznil nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí, kdy se žalovaný (stejně jako stavební úřad) většinově omezili na pouhé konstatování, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy, stavba je umístěna v souladu s územně plánovací dokumentací, a na podobná vyjádření zcela neurčitěho významu. Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě neztotožnil s žádnou z uplatněných žalobních námitek. Uvedl, že jeho rozhodnutí i prvostupňové územní rozhodnutí stavebního úřadu jsou rozhodnutí odůvodněná v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu a jsou přezkoumatelná. Správní orgány obou stupňů v rozhodnutích uvedly důvody, o které se opírají výroky těchto rozhodnutí, podklady pro jejich vydání, jakož i úvahy, kterými se řídily při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Dle žalovaného stavební úřad v souladu s § 92 odst. 1 stavebního zákona rozhodl o námitkách účastníků řízení a stejně tak i žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelným způsobem uvedl, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Žalovaný hodnotil postup stavebního úřadu jako souladný se správním řádem.

Žalovaný rovněž trval na tom, že územní rozhodnutí bylo vydáno místně příslušným stavebním úřadem. Změna místní příslušnosti byla provedena ve vztahu ke stavbě ZEVO Chotíkov i stavbám souvisejícím a dle názoru žalovaného tento postup nelze hodnotit jako pochybení. K namítanému územnímu řízení o umístění stavby Vodojemu Chotíkov pak žalovaný uvedl, že o podjatosti vedoucího stavebního úřadu Městského úřadu Město Touškov bylo rozhodnuto v řízení o povolení umístění stavby ZEVO Chotíkov rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 23. 12. 2012. Uvedené rozhodnutí o podjatosti tedy nebylo možno

aplikovat na správní řízení, které bylo pravomocně ukončeno již dne 18. 8. 2011. O podjatosti bylo přitom rozhodnuto na základě smlouvy Města Město Touškov se stavebníkem Plzeňská teplárenská, a.s., avšak v řízení o umístění stavby Vodojemu Chotíkov byla stavebníkem sama obec Chotíkov. Nebylo tedy možné uplatňovat stejný důvod podjatosti.

Žalovaný nespatořoval rozpor s právními předpisy ani v tom, že stavebník samostatně požádal o vydání územního rozhodnutí pro stavbu ZEVO Chotíkov pro stavbu horkovodu. Toto rozhodnutí je dle žalovaného zcela v kompetenci stavebníka a žalovaný v něm neshledal ani rozpor se zákonem 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Stavba ZEVO Chotíkov byla posouzena podle zákona č. 100/2001 Sb. a bylo pro ni vydáno stanovisko podle tohoto zákona. Stavba Horkovodní přípojky byla odborem životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje posouzena jako záměr podlimitní, který nepodléhá ani zjišťovacímu řízení. Podle názoru žalovaného nemělo rozdělení územního řízení a procesu EIA na stavbu ZEVO Chotíkov a stavbu Horkovodní přípojky vliv na posouzení staveb podle zákona č. 100/2001 Sb., neboť i kdyby obě stavby byly posuzovány v jednom řízení, podle zákona č. 100/2001 Sb. by stavba Horkovodní přípojky nadále zůstala záměrem podlimitním a předmětem posuzování by bylo pouze posuzování vlivu stavby ZEVO Chotíkov na životní prostředí.

Podle názoru žalovaného pak stavební úřad ani žalovaný nepřekročili svou působnost, neboť v předcházejícím řízení nečinili závěr o vlastnické námitce žalobce. Z projektové dokumentace vyplynulo, že na pozemku žalobce p. č. 582/45 v k. ú. Chotíkov nebude stavba horkovodu umístěna, a že na něj nezasahuje ani ochranné pásmo horkovodu. Tato námitka žalobce byla posouzena na základě projektové dokumentace, což je zcela v kompetenci stavebního úřadu, a tedy nebylo rozhodováno o občanskoprávní námitce týkající se existence nebo rozsahu vlastnického práva.

Pokud se jednalo o námitku podjatosti vedoucího stavebního úřadu v Nýřanech, bylo o ní jeho nadřízeným rozhodnuto před vydáním územního rozhodnutí, a to usnesením tajemníka úřadu. Proti tomuto usnesení se žalobce odvolal, ale vzhledem k tomu, že podle § 76 odst. 5 správního řádu nemá odvolání proti usnesení odkladný účinek, mohl stavební úřad po doručení usnesení žalobci pokračovat v územním řízení a vydat územní rozhodnutí. Usnesení tajemníka o zamítnutí námítky podjatosti bylo posléze potvrzeno také rozhodnutím nadřízeného správního orgánu ze dne 15. 6. 2012, č. j. RR/1746/12, a územní rozhodnutí o umístění stavby horkovodu tedy nebylo vydáno podjatou osobou.

Na základě výše uvedených skutečností proto žalovaný trval na tom, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a proto navrhl soudu, aby žalobu v celém rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

III. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

K podané žalobě se vyjádřila také společnost Plzeňská teplárenská jako osoba zúčastněná na řízení. Dle jejího názoru je rozhodnutí žalovaného zcela v souladu se správním řádem, a to zejména s jeho ustanovením § 68. Obsahuje jak důvody výroku rozhodnutí, tak

podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno, a dále i právní předpisy a další náležitosti obsažené ve shora uvedeném ustanovení správního řádu. Okolnost, že obsah odůvodnění nekonvenuje žalobci a jeho politicko-environmentálním názorům je v této věci nerozhodný. Neznamená to samo o sobě, že rozhodnutí je nesprávné, zmatečné či nepřezkoumatelné. Žalobce nenabídl jediný relevantní argument či tvrzení, pro který se domnívá, že napadené rozhodnutí je zatíženo namítanými vadami, na které by bylo možno relevantně reagovat. Dle názoru osoby zúčastněné na řízení žalovaný zcela splnil svou povinnost a přezkoumal napadené rozhodnutí. Z ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu vyplývá, že se odvolací orgán nemusí zcela ztotožnit s důvody rozhodnutí správního orgánu 1. stupně a takové rozhodnutí může i změnit či učinit perfektní (opravit), nalezne-li v něm určité nedostatky. V daném případě žalovaný přistoupil ke změně názvu občanského sdružení, které v průběhu řízení uplatnilo námitky, a vyprecizoval důvody, pro které považuje prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu za věcně správné. Tímto postupem žádným způsobem nezkrátil práva žalobce ve správním řízení. Naopak, z žalobcova návrhu nijak nevyplývá, z jakých skutkových důvodů považuje napadené výroky za nezákonné a zůstává toliko u obecných žalobních námitek o existenci nezákonností či nesprávností.

Dále pak se žalovaný neměl vypořádat s námitkou, která byla údajně učiněna před odvolacím orgánem a směřovala proti účelovému rozdělení řízení o záměru stavby Horkovodní přípojky a záměru stavby ZEVO Chotíkov. Osoba zúčastněná na řízení však uvedla, že přes veškerou svou snahu nenašla v odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně žádnou námitku, která by, byť jen okrajově, výše uvedené skutečnosti obsahovala a v tomto ohledu prvoinstanční rozhodnutí napadala.

Osoba zúčastněná na řízení poukázala na skutečnost, že procesní postavení žalobce a jeho žalobní legitimace je dána odkazem na § 65 odst. 2 soudního řádu správního, dle kterého žalobce může podat žalobu jen tehdy, tvrdí-li, že byl postupem správního orgánu zkrácen na svých procesních právech, která mu přísluší takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Shodně se pak k této otázce vyjádřil i Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 3. 3. 2011 ve věci sp. zn. 1 As 7/2011, který byl publikován pod č. 2545/2012 Sb. NSS. V něm je uvedeno, že *"žalobce jakožto občanské sdružení, jehož cílem je ochrana životního prostředí, přírody a krajiny ..., není nositelem hmotných práv. Před soudem může účinně namítat jen takové porušení svých procesních práv, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci (ust. § 65 odst. 2 soudního řádu správního). Při podávání procesních námitek se žalobce musí pohybovat v mezích svého předmětu činnosti, který vyplývá z jeho stanov, též přípustné jsou z jeho strany takové námitky, které se týkají ochrany životního prostředí, přírody a krajiny. Samy stanovy však nemohou účastenství žalobce ve správním řízení založit. Další nutnou podmínkou pro přiznání postavení účastníka ve správním řízení je existence zákonného ustanovení, které přiznává občanským sdružením jako právnickým osobám v souvislosti s některou činností v těchto stanovách uvedenou účastenství ve správních a navazujících soudních řízeních"*. Stejně nebo obdobně bylo rozhodnuto např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 5 As 53/2004, ze dne 11. 12. 2008, sp. zn. 8 As 31/2008, či ze dne 14. 1. 2013, sp. zn. 2 As 7/2011. Osoba zúčastněná na řízení nezpochybňovala žalobcovu aktivní legitimaci *a priori*. Ta mu náleží ze zákona. Namítala však, že žalobce není nositelem hmotných práv, ale toliko práv procesních. V takovém případě však nemůže vznášet hmotněprávní námitky

v řízení, protože nemůže utrpět újmu subjektivních veřejných práv takového charakteru. Osoba zúčastněná na řízení poukázala také na závěry obsažené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007 - 62, dle kterých žalobce nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které však žalobce ve správním řízení neuvedl nebo které uplatnil opožděně. Nositel procesních práv tak může namítat pouze procesněprávní námitky, pro které byl zkrácen na svých právech, protože pro hmotněprávní námitky nemá jeho postavení před soudem žádnou oporu. Nemůže totiž dojít k jeho újmě na hmotných právech, kterými pro toto řízení nedisponuje.

Z podaného odvolání přitom neplyne, že by ohledně tzv. účelového rozdělení záměru stavby Horkovodní přípojky a záměru stavby ZEVO Chotíkov do dvou řízení žalobce učinil příslušnou námitku předmětem odvolacího řízení. Pokud je tedy nyní žalovanému vytýkáno, že se řádně nezabýval přezkumem této záležitosti, nemůže uvedená námitka obstát. Žalobce nevyužil svého procesního práva v průběhu správního řízení, resp. v podaném odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a proto nelze až nyní tento žalobní důvod předkládat soudu k posouzení. Ve vztahu k této žalobní námitce tak dle názoru osoby zúčastněné na řízení žalobce ani nedisponoval žalobní legitimací. Z procesní opatrnosti se však osoba zúčastněná na řízení vyjádřila k dané otázce také po věcné stránce, tj. zda došlo k jakékoli újmě pro ten případ, kdy objektivně byla územní řízení pro stavbu Horkovodní přípojky a stavbu ZEVO Chotíkov řešena odděleně. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení však tímto postupem zákon být porušen nemohl. Záměr stavby horkovodní přípojky byl posouzen jako podlimitní, a to ve vztahu k bodu 3.7 a k bodu 3.6 kategorie II přílohy č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí. Z tohoto důvodu pak bylo vyhodnoceno, že záměr nepodléhá ani zjišťovacímu řízení podle příslušného ustanovení citovaného zákona. Stejně by pak bylo postupováno i tehdy, jestliže by oba záměry byly spojeny a posuzovány společně v jednom řízení. I v takovém případě by byl procesu EIA podroben toliko záměr stavby ZEVO Chotíkov. Navíc tento postup není možno ve vztahu k procesu posuzování vlivu na životní prostředí pokládat za účelový, neboť jedná se o běžný systém realizace jednotlivých dílčích investic, jejichž realizaci je třeba při tak náročné stavbě, jakou je právě ZEVO Chotíkov, zajistit. Účelovým by byl takový postup jedině tehdy, jestliže by skutečně rozdělením jednotlivých řízení bylo dosaženo toho, že by některá část z řízení na základě tohoto úkonu byla podřazena do jiné kategorie a vztahovaly by se na ni jiné podmínky a povinnosti než v případě, kdy by takové řízení bylo sloučeno. V této věci se však o takový případ nejednalo, proto osoba zúčastněná na řízení pokládala uvedenou námitku za bezpředmětnou.

Žalobce dále zpochybňoval zákonnost rozhodnutí žalovaného také v tom smyslu, že bylo vydáno místně nepříslušným stavebním úřadem, kdy byl uplatněn nepřípustný princip tzv. generální delegace pro neurčitý okruh řízení. Osoba zúčastněná na řízení měla naopak za to, že delegace ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu provedená žalovaným, a to konkrétně rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012, č. j. RR/518/12 byla zcela v souladu se správním řádem. Nebyla provedena ve vztahu k neurčitému okruhu řízení (tj. pro veškerá řízení, která by měl příslušný stavební úřad realizovat), ale toliko ve vztahu k omezenému počtu řízení týkajících záměru stavby ZEVO Chotíkov a staveb s ní bezprostředně souvisejících. Takový postup citované ustanovení přes veškerou argumentaci žalobce nikterak nevylučuje.

Ohledně záležitosti podjatosti zaměstnanců správního orgánu 1. stupně a žalovaného pak osoba zúčastněná na řízení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, sp. zn. 2 As 21/2004, a také na nejnovější rozhodnutí v této věci, usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ČR ze dne 27. 11. 2012, č. j. 1 As 1912010 - 106, ve kterém je uvedeno, že *"rozhoduje-li orgán územně samosprávního celku ve správním řízení ve věci, která se týká zájmu tohoto územně správního celku, je důvodem pochyb o nepodjatosti pracovníka správního orgánu jeho zaměstnanecký poměr k územnímu samosprávnímu celku tehdy, je-li z povahy věci či jiných okolností patrné podezření, že v důsledku tohoto zaměstnaneckého poměru by mohl být jeho postoj k věci ovlivněn jinými než zákonnými hledisky"*. Ze žaloby však žádné konkrétní důvody, pro které by jakákoliv z výše uvedených osob mohla být podjatá, nevyplynula. Naopak v rámci řízení žalovaný učinil veškeré od něj oprávněně očekávané kroky, na základě kterých byl právě potenciálně podjatý správní orgán - Odbor výstavby Městského úřadu Města Touškov - vyloučen z projednávání věci a řízením byl pověřen jiný správní orgán, u kterého tato podjatost nemohla být předpokládána. Osoba zúčastněná na řízení tak považovala argumentaci žalobce za ryze účelovou, neboť byla uplatněna vůči postupu, který bránil uplatnění obdobné námitky (pravděpodobně úspěšné) proti Městskému úřadu Města Touškov, který bude mít patrně určité nikoli bezvýznamné finanční benefity od osoby zúčastněné na řízení spočívající co do důvodu právě v tom, že v jeho blízkosti bude realizována stavba ZEVO Chotíkov.

Pokud žalobce odkázal na Dohodu o partnerství a spolupráci na integrovaném systému nakládání s komunálními odpady v Plzeňském kraji, pak z tohoto dokumentu dle názoru osoby zúčastněné na řízení samo o sobě ničeho nevyplyvá. Nebylo ani tvrzeno, že by Plzeňský kraj (resp. jeho krajský úřad) měl mít z této dohody jakoukoli výhodu, pro kterou by mělo dojít k ovlivňování jeho zaměstnanců či zaměstnanců jiných správních orgánů. Jedinou výhodou (pro kterou však byl mj. kraj jako entita zřízen) je zájem na vybudování bezproblémového systému nakládání s komunálním a jiným odpadem pro občany Plzeňského kraje. Je možné, že s tímto postupem žalobce nesouhlasil, na což měl a má jistě právo, tato skutečnost však sama o sobě nezaložila žádný důvod podjatosti. Správní soud je povolán řešit právní záležitosti, nikoli politické neshody, resp. rozdílné názory mezi určitými zájmovými skupinami, odborníky a politiky. Z tvrzení žalobce však žádný právní problém *in concreto* nevyplyvá.

V žalobě bylo taktéž rozporováno, že v prvostupňovém rozhodnutí nebylo rozhodnuto o námitkách, tedy že uplatněné námitky nebyly vypořádány postupem podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, ve spojení s § 68 správního řádu, z čehož měla vyplývat nezákonnost a nepřezkoumatelnost vydaného územního rozhodnutí. A dále s ohledem na skutečnost, že žalovaný svým rozhodnutím takový postup správního orgánu 1. stupně potvrdil, zatížil i on své rozhodnutí vadou. Podle názoru osoby zúčastněné na řízení s odkazem na závěry Nejvyššího správního soudu obsažené již v rozsudku ze dne 9. 2. 2004, sp. zn. 5 A 137/2000, není výrok rozhodnutí o námitkách rozhodnutím o hmotném právu, nemá samostatný význam, ale je obsahově závislý na výroku předešlém. Jednotlivými námitkami účastníků by se tedy měl správní orgán zabývat blíže v odůvodnění rozhodnutí. Nevypořádá-li se s nimi dostatečně, jedná se o vadu rozhodnutí, sama o sobě však tato vada nezakládá jeho nepřezkoumatelnost, neboť ta může být způsobena pouze nesrozumitelností výroku,

rozhodnutí věci samé nebo nedostatkem skutkových důvodů pro toto rozhodnutí. Nadto měla osoba zúčastněná na řízení za to, že námitky byly prvostupňovým stavebním úřadem vypořádány řádně a dostatečně.

Žalobce v podané žalobě rozporoval také nevypořádání jeho "vlastnické námitky", neboť měl za to, že stavba Horkovodní přípojky, resp. její ochranné pásmo, zatíží pozemek parc. č. 582/45, k. ú. Chotíkov v jeho vlastnictví. V první řadě se osoba zúčastněná na řízení domnívala, že se nejedná o tzv. "vlastnickou námitku". Jejím předmětem totiž nebyl rozpor ve vlastnictví k pozemku či rozpor k určitému věcnému právu, který by měl posoudit soud v občanskoprávním řízení. Jednalo se o námitku stavebně technickou, kterou stavební úřad byl oprávněn posoudit. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení upozornila, že podle § 87 odst. 2 energetického zákona je ochranné pásmo vymezeno svislými rovinami vedenými po obou stranách zařízení na výrobu či rozvod tepelné energie do vodorovné vzdálenosti měřené kolmo k tomuto zařízení a vodorovnou rovinou vedenou pod zařízením pro výrobu nebo rozvod tepelné energie ve svislé vzdálenosti, měřené kolmo k tomuto zařízení a činí 2,5 m. Pokud sousední pozemek parc. č. 582/76, k. ú. Chotíkov, skrze který je zařízení horkovodní přípojky vedeno, má podle vlastních slov žalobce šířku necelých 7 m, pak jeho ochranné pásmo v rozsahu celkem 5 m nemůže zasáhnout na pozemek žalobcův, bude-li stavba realizována řádně. Jen pro tento případ by mohl být v budoucnu vznesen nárok ze strany žalobce vůči osobě zúčastněné na řízení, pokud by stavba byla provedena jinak, než je předpokládáno podle projektové dokumentace, a ochranné pásmo by skutečně zasáhlo žalobcův pozemek parc. č. 582/45, k. ú. Chotíkov. V takovém případě by však žaloba měla občanskoprávní charakter a věcně příslušný k jejímu projednání by nebyl správní soud.

Osoba zúčastněná na řízení tak v závěru svého vyjádření uvedla, že rozhodnutí žalovaného je věcně správné a není zatíženo žádnou z vad namítaných v žalobě. Osoba zúčastněná na řízení proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaný souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V projednávané věci je předmětem posouzení otázka zákonnosti vydaných rozhodnutí v řízení o povolení umístění stavby Horkovodní přípojky DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně. Vzhledem k tomu, že žalobce v podané žalobě předně uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti vydaného rozhodnutí žalovaného, jakož i prvostupňového územního rozhodnutí stavebního úřadu, musel se krajský soud nejprve vypořádat s otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalovaného vůbec způsobilé soudního přezkumu. Případná

nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

V této souvislosti krajský soud uvádí, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a námitkami a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí stavebního úřadu, tyto základní náležitosti vymezené v ustanovení § 68 správního řádu nepostrádají, a tedy nejsou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek odůvodnění ani pro nesrozumitelnost zatíženy.

Výroková část obou správních rozhodnutí, která spolu tvoří jeden celek, není formulována nesrozumitelně a zmatečně a je z ní možno bez pochybností dovodit, jakým způsobem a podle jakých zákonných ustanovení správní orgány rozhodovaly. Výrok napadených rozhodnutí rovněž není v rozporu s jejich odůvodněním, v nichž je přezkoumatelným způsobem vyloženo, o jaká zákonná ustanovení správní orgány opřely závěry svých rozhodnutí, a jsou z nich patrná také skutková zjištění, na podkladě kterých správní orgány k učiněným závěrům dospěly. Žalovaný se tak v odůvodnění rozhodnutí vyjádřil k namítané místní nepřislušnosti a podjatosti, nesprávnému označení účastníka řízení při rozhodování o námitkách, jakož i k přezkoumatelnosti a zákonnosti vydaného územního rozhodnutí včetně jeho výroku o námitkách a také k otázce, zda je pozemek ve vlastnictví žalobce umístěním předmětné stavby přímo dotčen či nikoli. Žalobce ostatně s těmito závěry v podané žalobě polemizuje, což by nebylo možné, pokud by se žalovaný s odvolacími námitkami a podstatnými otázkami v rozhodnutí vůbec nevypořádal, a jeho rozhodnutí by tak bylo vadou nepřezkoumatelnosti stiženo.

Pokud jde o formulaci výroku odvolacího rozhodnutí a žalovaným provedenou změnu výroku prvostupňového územního rozhodnutí, pak je nutno konstatovat, že žalovaný nepochybil, pokud k této změně v odvolacím řízení přistoupil. Krajský soud (stejně jako žalovaný) z obsahu předloženého správního spisu ověřil, že v průběhu předcházejícího územního řízení uplatnilo své námitky pouze Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov, tj. žalobce. Stavební úřad ale ve výroku územního rozhodnutí pod bodem III. mylně uvedl, že námitky uplatnilo občanské sdružení Plzeňané proti spalovně Chotíkov, ačkoli z obsahu těchto námitek bylo zřejmé, že se jedná právě o námitky uplatněné Sdružením pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov, tj. žalobcem. S tímto závěrem pak koresponduje i samotné odůvodnění

územního rozhodnutí, které na str. 5 již správně uvádí, že při ústním jednání uplatnilo námitky Sdružení pro udržitelný rozvoj obce Chotíkov, přičemž následovalo jejich věcné vypořádání. V odůvodnění územního rozhodnutí pak stavební úřad dále uvedl, že občanské sdružení „Plzeňané proti spalovně Chotíkov“ nesplnilo zákonné podmínky pro vstup do řízení. Také z této skutečnosti tedy bylo možno dovodit, že toto občanské sdružení námitky nepodalo. Prvostupňové územní rozhodnutí tedy nebylo z tohoto důvodu nesrozumitelné ani zmatečné, neboť z jeho obsahu bylo možno bez pochybností dovodit, kdo konkrétně v řízení námitky uplatnil a zda a jak o nich stavební úřad rozhodl. Z výše uvedeného je tedy patrné, že žalovaný přistoupil k pouhému odstranění zjevné formální nesprávnosti spočívající v chybeném označení účastníka, který v průběhu řízení vznesl své námitky. Tomuto zvolenému postupu žalovaného nelze nic vytknout a žalobce jím nebyl nikterak zkrácen na svých právech. Jak již také bylo uvedeno výše, žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu, když se vypořádal s veškerými odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem v podaném odvolání a přezkoumal soulad vydaného územního rozhodnutí s právními předpisy. Dle krajského soudu tak v dané věci napadené rozhodnutí žalovaného umožňuje jeho řádný věcný přezkum a posouzení skutečnosti, zda se žalovaný v předcházejícím řízení nedopustil nezákonného či svévolného rozhodování.

V žalobě bylo v této souvislosti taktéž rozporováno, že v prvostupňovém územním rozhodnutí nebylo řádně rozhodnuto o námitkách žalobce a tyto nebyly vypořádány postupem podle § 92 odst. 1 stavebního zákona, ve spojení s § 68 správního řádu. Dle názoru žalobce se stavební úřad omezil toliko na konstatování obsahu námitek a sdělení, že se námitka zamítá (popř. u námitky účastenství žalobce, že se jí vyhovuje), aniž by však uvedl konkrétní právní předpisy, podle kterých o námitkách rozhodl. Žalobce byl přesvědčen, že i vedlejší výrok územního rozhodnutí musí obsahovat náležitosti dle § 68 správního řádu, neboť musí obstát sám o sobě. Ani takto uplatněným námitkám však krajský soud nepřisvědčil.

Podle ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona platí, že územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. *V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námitkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon.* U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.

V posuzované věci je z obsahu prvostupňového územního rozhodnutí zřejmé, že stavební úřad výrokem I. rozhodnutí povolil podle § 79 a § 92 stavebního zákona a podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. umístění stavby Horkovodní přípojky, v navazujícím výroku II. stanovil podmínky pro umístění této stavby a pod bodem III. rozhodl o námitkách žalobce, a to tím způsobem, že poté, co uvedl obsah konkrétní uplatněné námitky, následoval výrok, zda se námitka zamítá, nebo se jí vyhovuje. V části odůvodnění územního rozhodnutí se pak stavební úřad s uplatněnými námitkami, které si rozdělil do několika okruhů (námitka

účastenství, námitka vlastnická, procesní námitky, věcné námitky a námitka nedostatku posouzení záměru dle zákona č. 100/2001 Sb.) věcně vypořádal a odůvodnil, proč o nich rozhodl příslušným způsobem, a to včetně uvedení právních předpisů, podle kterých rozhodoval. Ve spojení s obsahem uplatněných námitek tak stavební úřad v odůvodnění zmiňuje zejména předchozí vydaná pravomocná rozhodnutí, jimiž byl ve své rozhodovací činnosti vázán, závazná stanoviska a další podklady včetně uvedení údajů, k jaké řešení problematice se vztahují. Konkrétní právní ustanovení a podklady, o které stavební úřad opřel své rozhodnutí, pak ve svém rozhodnutí vedle stavebního úřadu příkladmo vyjmenovává i žalovaný. Žalobci proto nelze přisvědčit, že by se odůvodnění žalovaného omezovalo na pouhý odkaz na to, že územní rozhodnutí bylo žalovaným řádně přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, ale podrobně se vypořádává s jednotlivými námitkami žalobce (viz výše). Krajský soud pokládá toto zdůvodnění za dostatečné, a tedy se nedomnívá, že by i v tomto ohledu bylo rozhodnutí stíženo vadou, která by znemožňovala jeho řádný soudní přezkum a posouzení jeho věcné správnosti.

Krajský soud se také ztotožňuje s hodnocením žalovaného, že v případě rozhodování o námitkách se nejedná o výrok, který by měl samostatný význam, ale který navazuje na výrok I. územního rozhodnutí (zde rozhodnutí o umístění stavby). Jak již bylo uvedeno výše, ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona stanoví, že rozhodnutí o námitkách musí být součástí výrokové části rozhodnutí o věci samé. Přestože stavební úřad pod bodem III. výroku výslovně neodkázal na konkrétní ustanovení zákona, dle kterého rozhodoval, krajský soud konstatuje, že je možno bez pochybností dovodit, že se pod výrokem III. jedná o rozhodnutí stavebního úřadu právě o námitkách ve smyslu § 92 odst. 1 stavebního zákona, ve spojení s § 89 odst. 5 stavebního zákona. Způsob, jaký stavební úřad zvolil při rozhodování o námitkách, přitom krajský soud pokládá za dostatečně určitý a zcela vyhovující; je možno konstatovat, že zvolil formulaci výroku o té které námitce způsobem obdobným, jakým výroky formuluje soud v soudních rozhodnutích, kdy tradičně taktéž není ve výrokové části výslovně uváděno právní ustanovení, podle kterého soud rozhodoval. Krajský soud pokládá výrokovou část III. územního rozhodnutí za dostatečně určitou, neboť z ní vyplývá jak obsah jednotlivých vznesených námitek, tak také způsob, jakým o nich bylo rozhodnuto (zamítá se/vyhovuje se). A pokud v této části výroku nedošlo k výslovnému uvedení konkrétního ustanovení právního předpisu, podle kterého stavební úřad rozhodoval, je krajský soud ve shodě se žalovaným toho názoru, že tato skutečnost neměla žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť rozhodnutí jako celek ustanovení § 68 odst. 2 správního řádu vyhovuje a požadavky v něm stanovené naplňuje. Obdobně je v této souvislosti možno odkázat také na závěry, k nimž Nejvyšší správní soud dospěl již v rozsudku ze dne 9. 2. 2004, č. j. 5 A 137/2000 - 37, publikovaném pod č. 640/2005 Sb. NSS. Přestože se toto rozhodnutí vztahovalo k rozhodování o námitkách vznesených účastníky až ve stavebním řízení dle § 66 starého stavebního zákona (zákona č. 50/1976 Sb.), bylo (pokud jde o způsob rozhodnutí) formulováno shodným způsobem, jakým je v současnosti formulováno (pokud jde o rozhodování o námitkách) ustanovení § 92 odst. 1 stavebního zákona, které uplatňování těchto námitek umožňuje již v rámci územního řízení. V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud v této souvislosti vyslovil, že „výrok o námitkách účastníků řízení [§ 66 zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona, a § 19 písm. c) vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona] není rozhodnutím o hmotném právu; nemá tedy samostatný význam, ale je obsahově závislý na výroku ve věci samé. Jednotlivými

námitkami se správní orgán zabývá v odůvodnění svého rozhodnutí. “ Ani v tomto ohledu tedy krajský soud pochybení na straně správních orgánů obou stupňů neshledal.

Krajský soud jako důvodnou neposoudil ani námitku žalobce, že územní rozhodnutí bylo vydáno místně nepřislušným stavebním úřadem. Je nutno konstatovat, že delegace, k níž žalovaný ve smyslu § 131 odst. 4 správního řádu přistoupil, a to rozhodnutím ze dne 20. 2. 2012, č. j. RR/518/12, byla dle krajského soudu provedena v souladu se správním řádem. Podle § 131 odst. 4 správního řádu nadřízený správní orgán usnesením pověří k projednání a rozhodnutí věci jiný věcně příslušný podřízený správní orgán ve svém správním obvodu, jestliže podřízený správní orgán není z důvodu vyloučení všech úředních osob (§ 14) tohoto orgánu nebo členů orgánu, který rozhoduje ve sboru („kolegiální orgán“), způsobilý věc projednat a rozhodnout; v tomto případě nadřízený správní orgán pověří správní orgán, jehož správní obvod sousedí se správním obvodem nezpůsobilého správního orgánu.

Žalovaný v souladu s výše citovaným ustanovením postupoval a v usnesení ze dne 20. 2. 2012, č. j. RR/518/12, vyslovil, že projednání a rozhodnutí ve všech řízeních týkajících se stavby „Zařízení na energetické využití TKO Chotíkov“ a staveb s touto stavbou souvisejících se odnímá stavebnímu úřadu Městského úřadu Město Touškov a projednáním a rozhodnutím v této věci se pověřuje odbor výstavby a územního plánování Městského úřadu Nýřany. Změna místní příslušnosti tak nebyla provedena ve vztahu k neomezenému a neurčitému okruhu správních řízení vedených v neurčité budoucnosti, ale omezila se na konkrétní řízení o stavbách souvisejících se stavbou ZEVO Chotíkov, čímž žalovaný předešel jakýmkoli dalším budoucím pochybnostem o možné „systémové“ podjatosti rozhodujícího stavebního úřadu. Takovouto stavbou pak nepochybně byla i stavba Horkovodní přípojky, a tedy i na ni se předmětné rozhodnutí žalovaného o změně místní příslušnosti vztahovalo. Žalovanému přitom nelze vytýkat, že činil veškeré oprávněné kroky vedoucí k tomu, aby potenciálně podjatý správní orgán, tj. odbor výstavby Městského úřadu Města Touškov, byl z projednávání vyloučen a naopak byl rozhodováním pověřen jiný správní orgán (zde stavební úřad Městského úřadu Nýřany), u něhož podjatost z důvodu zjištěných obchodních vztahů se stavebníkem a z něj potenciálně plynoucích benefitů nemohla být dána.

Domníval-li se žalobce, že uvedené usnesení žalovaného ze dne 20. 2. 2012, č. j. RR/518/12, nemohlo být v dané věci aplikováno, neboť bylo vydáno v rámci jiného správního řízení, přičemž případná podjatost úředních osob a s tím spojené postoupení projednání věci jinému než příslušnému správnímu orgánu musejí být v každém řízení posuzovány samostatně, je nutno konstatovat, že i v územním řízení ohledně stavby Horkovodní přípojky byla podjatost pracovníků zařazených v původním stavebním úřadu Městského úřadu Města Touškov posuzována, nikoli však na základě podaných námitek, ale na základě učiněných oznámení ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu. Z obsahu správního spisu je v této souvislosti patrné, že v případě stavby Horkovodní přípojky to byly samy pracovnice stavebního úřadu Městského úřadu Města Touškov (I.Š. a Ing. I.M.), které v zahájeném územním řízení o této stavbě oznámily ve smyslu § 14 odst. 3 správního řádu svou podjatost, a to s ohledem na závěry žalovaného o jejich vyloučení pro podjatost v řízení o stavbě ZEVO Chotíkov. Pověřená referentka stavebního úřadu, I.Š., tak učinila svým podáním ze dne 4. 1. 2012, č. j. STAV/85/2012-Šk, o jejímž vyloučení bylo rozhodnuto usnesením vedoucí

stavebního úřadu ze dne 4. 1. 2012, č. j. STAV/90/2012-Ma; vedoucí stavebního úřadu, Ing. I.M., oznámila svou podjatost podáním ze dne 4. 1. 2012, č. j. STAV/86/2012-Ma, o jejímž vyloučení bylo rozhodnuto usnesením tajemnice stavebního úřadu ze dne 5. 1. 2012, č. j. HS/127/2012-No. Přestože je možno konstatovat, že při rozhodování o oznámené podjatosti uvedených pracovníků došlo ze strany původního stavebního úřadu Městského úřadu Města Touškov k pochybení, neboť o oznámené podjatosti rozhodovala jednak osoba, která svou podjatost v řízení sama oznámila, a jednak osoby, na které v obou případech dopadal důvod možné systémové podjatosti, nemělo toto pochybení vliv na zákonnost dále vedeného řízení a v něm vydaných rozhodnutí, neboť tyto osoby byly (byť vadným postupem) z projednávání věci vyloučeny a na jejím dalším rozhodování se dále nepodílely. Z tohoto důvodu byl také spisový materiál odeslán žalovanému, který jej poté, co došlo k vydání rozhodnutí ze dne 20. 2. 2012, č. j. RR/518/12, přímo postoupil odboru výstavby Městského úřadu Nýřany, a to podáním ze dne 22. 2. 2012, zn. RR/598/12. Ani v tomto ohledu tedy nebylo možno námitkám žalobce přisvědčit.

Pokud pak žalobce v této souvislosti poukazoval na odlišný postup správních orgánů ve věci povolení umístění stavby Vodojemu Chotíkov, kde jako stavební úřad rozhodoval odbor výstavby Městského úřadu Města Touškov, krajský soud uvádí, že těmito skutečnostmi a zákonností tohoto postupu se v daném řízení nemohl zabývat, neboť se dotýkají stavby, která nebyla předmětem řízení v posuzované věci.

V souvislosti s námitkou místní nepřislušnosti pak žalobce v řízení namítal také podjatost vedoucího pracovníka pověřeného stavebního úřadu Nýřany, Ing. Z.M., a to s ohledem na nestandardní kroky, které ve věci činil, když v řízení o umístění stavby Horkovodní přípojky pokračoval i přes zjevnou místní nepřislušnost správního orgánu, které si musel být jako jeho vedoucí vědom. Dle názoru žalobce zde tedy existovala závažná pochybnost o tom, že jmenovaný pracovník má na vyřízení věci osobní zájem, neboť zjevně jednal v součinnosti se žadatelem (osobou zúčastněnou na řízení), a tedy nikoli nestranně a nezávisle. V podané žalobě pak žalobce v této souvislosti namítal, že na uvedené námitce podjatosti trvá, přičemž se domníval, že ji žalovaný nevyřešil řádně, když se i v tomto případě omezil na pouhé konstatování správnosti postupu stavebního úřadu, který odkázal na usnesení tajemníka Městského úřadu Nýřany ze dne 16. 5. 2012, č. j. VM-Tjm/11340/2012, aniž by toto jakkoli odůvodnil. Žalobce však v této souvislosti upozornil, že proti tomuto usnesení bylo podáno odvolání, o němž v době vydání rozhodnutí o umístění stavby Horkovodní přípojky ještě nebylo pravomocně rozhodnuto, a tedy nebylo zcela zřejmé, zda předcházející řízení nevedla osoba nepodjatá. Ani tyto námitky krajský soud neposoudil jako důvodné.

Z obsahu předloženého správního spisu krajský soud ověřil, že o takto vznesené námitce podjatosti rozhodl dle § 14 odst. 2 správního řádu služebně nadřízený úřední osoby, tj. tajemník Městského úřadu Nýřany, a to usnesením ze dne 16. 5. 2012, č. j. VM-Tjm/11340/2012, tak, že vedoucí odboru výstavby není z projednávání věci vyloučen. Toto usnesení bylo následně na základě žalobcem podaného odvolání potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 6. 2012, č. j. RR/1746/12. S odkazem na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu obsažené v rozhodnutí ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, publikovaném pod č. 2802/2013 Sb. NSS, jimiž je krajský soud ve své rozhodovací

činnosti vázán, pak ani krajský soud v daném případě (ve shodě se závěry žalovaného) možnou podjatost rozhodujícího prvostupňového správního orgánu neshledal.

Podle § 14 odst. 1 správního řádu platí, že *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v citovaném rozhodnutí vyslovil, že správní řád z roku 2004 precizuje důkazní standard o možné podjatosti formulací požadující existenci důvodného předpokladu, že s ohledem na nežádoucí vztah úřední osoby lze o její nepodjatosti pochybovat. Dále uvedl, že tedy není představitelné, aby závěr o vyloučení určité osoby z projednávání a rozhodování věci mohl být učiněn bez existence skutkových důvodů zakládajících důvodný předpoklad o nepodjatosti. Pochybnost o nepodjatosti je proto v konkrétním případě založena tehdy, jsou-li zde rozumné a z reality vycházející důvody k domněnce, že zde může existovat nežádoucí vztah, který by mohl postoj úřední osoby k výkonu jí svěřené pravomoci „zkřivit“. Je tedy patrné, že správní řád prostřednictvím ustanovení § 14 odst. 1 zajišťuje, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly pokud možno pouze osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají nebo mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, který lze označit za nežádoucí).

Žalobce však v průběhu řízení ani v podané žalobě žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by vycházely z reality a které by (ať už přímo či nepřímo) svědčily o zájmu stavebního úřadu, na nějž byla věc delegována, jakož i ovlivňování konkrétních osob na tomto úřadu působících (zde osoby Ing. Z.M.) nenabídl. Omezil se toliko na konstatování, že podjatost jmenovaného je možno dovodit ze skutečnosti, že tento pracovník činí nestandardní kroky, aniž by tyto byly v žalobě blíže specifikovány, a že si musel být vědom toho, že rozhoduje jako nepřislušný orgán. Ze samotné této skutečnosti však nelze bez přistoupení jakýchkoli dalších shora popsaných indicií, které by žalobce v dané věci konkrétně tvrdil, dovozovat, že by na jmenovaného rozhodujícího úředníka stavebního úřadu byl činen jakýkoli tlak, že by byla ovlivňována jeho rozhodovací činnost, že by z tohoto důvodu postupoval v součinnosti se zájmy žadatele o umístění stavby či že by měl na jejím kladném vyřízení sám osobní zájem. Z těchto důvodů proto krajský soud ve shodě se závěry správních orgánů obou stupňů neshledal namítanou podjatost uvedeného pracovníka stavebního úřadu důvodnou.

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srovnej především rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 1 As 55/2012 - 32, dostupný na www.nssoud.cz) pak dále platí, že *„správní orgán může pokračovat v řízení již po (nepravomocném) rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 správního řádu z roku 2004, byť samozřejmě nese riziko, že odvolací orgán bude mít na námitku podjatosti jiný názor“*. V nyní souzené věci tak sice došlo k tomu, že územní rozhodnutí bylo vydáno dříve, než bylo pravomocně rozhodnuto o námitce podjatosti Ing. Z.M., sama tato skutečnost však (jak bylo citováno) pochybení stavebního úřadu nemohla založit. Důležité bylo, že o nedůvodnosti vznesené námitky podjatosti bylo v řízení pravomocně rozhodnuto dříve, než i

samo územní rozhodnutí nabylo právní moci. Krajský soud tak má za to, že ani v tomto ohledu se stavební úřad namítaného pochybení nedopustil.

Pokud se pak jedná o tvrzení žalobce obsažené v žalobě pod bodem VI., že v průběhu řízení namítal podjatost všech úředních osob zařazených u odboru výstavby Městského úřadu Nýřany a podjatost všech úředních osob zařazených do úřadu Krajského úřadu Plzeňského kraje, avšak žalovaný se při vypořádání této námitky opět omezil toliko na vyjádření souhlasu se způsobem řešení těchto otázek stavebním úřadem a pouze zopakoval závěry stavebního úřadu, aniž by sám uvedl konkrétní skutečnosti, právní normy a úvahy, o které své závěry opřel, krajský soud na tomto místě podotýká následující:

Z obsahu předloženého správního spisu nevyplývá, že by žalobce v průběhu řízení jakékoli námitky podjatosti směřující vůči všem výše uvedeným osobám stavebního úřadu a žalovaného uplatnil. Krajský soud podrobně prostudoval a prověřil obsah předloženého spisového materiálu, z něhož vyplývá pouze ta skutečnost, že žalobce v průběhu územního řízení vedeného před stavebním úřadem v Nýřanech uplatnil námitku podjatosti toliko vůči jediné osobě, a to Ing. Z.M., vedoucímu stavebního úřadu, a to písemně podáním ze dne 9. 5. 2012 před konáním ústního jednání ve věci (viz výše). Jiné úřední osoby působící na stavebním úřadu žalobce za podjaté neoznačil a neučinil tak ani ve vztahu k úředním osobám žalovaného. Námitka podjatosti vůči konkrétním pracovníkům či všem osobám zařazeným do úřadu Krajského úřadu Plzeňského kraje nebyla obsažena ani v podaném odvolání žalobce ze dne 18. 6. 2012 (evidovaném stavebním úřadem pod č. j. OV-Mrá/14905/2012), ani v jiném samostatném podání, které by bylo správním orgánům doručeno a bylo součástí spisového materiálu. S touto skutečností pak koresponduje i obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které se na str. 6 shora vypořádává toliko s namítanou podjatostí Ing. M.

Je tedy nutno konstatovat, že námitka žalobce, že se žalovaný při vypořádání této odvolací námitky omezil toliko na vyjádření souhlasu se závěry stavebního úřadu, se zcela míjí s rozhodovacími důvody žalovaného, neboť ten se uvedenými skutečnostmi v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval. Žalovanému ovšem nelze tento postup vytýkat, neboť jak již bylo uvedeno výše, žalobce námitky podjatosti vůči jiným (či všem) osobám působícím v rámci stavebního úřadu a úřadu žalovaného v daném správním řízení (a to ani v řízení územním, ani v řízení odvolacím) vůbec neuplatnil a neučinil tak ani následně v podané žalobě. Z tohoto důvodu proto ani této žalobní námitce nebylo možno vyhovět.

Žalobce dále v podané žalobě poukazoval na skutečnost, že již v řízení před stavebním úřadem i odvolacím orgánem namítal, že stavba Horkovodní přípojky DN 250 ze ZEVO Chotíkov do Plzně měla být posuzována společně se záměrem stavby ZEVO Chotíkov v rámci procesu tzv. velké EIA. Veškeré jím uplatněné námitky však zůstaly bez odezvy. Žalobce byl přesvědčen, že stavebník záměrně rozdělil jediný stavební záměr do dvou samostatných staveb a procesních celků, aby stavba Horkovodní přípojky (jakožto stavba bezprostředně podmiňující realizaci a samotný provoz ZEVO Chotíkov) nemusela být předmětem procesu posuzování vlivů na životní prostředí. Tento postup žalobce hodnotil jako účelové obcházení zákona č. 100/2001 Sb., neboť stavba Horkovodní přípojky měla být z hlediska vlivů na životní prostředí posouzena společně se záměrem ZEVO Chotíkov.

Krajský soud v této souvislosti na úvod podotýká, že ani v tomto případě nelze žalovanému vytýkat, že se v odůvodnění rozhodnutí touto námitkou nezabýval, nebo že se jí zabýval nedostatečně. Z obsahu podaného odvolání totiž opět vůbec nevyplývá, že by ohledně účelového rozdělení záměru stavby Horkovodní přípojky a záměru stavby ZEVO Chotíkov do dvou řízení a z toho odvozovaného porušení zákona č. 100/2001 Sb. žalobce učinil příslušnou námitku předmětem odvolacího řízení. Tato námitka byla žalobcem vznesena v průběhu územního řízení v rámci podaných námitek, v odvolacím řízení uplatněna nebyla a poté se znovu objevuje až v podané žalobě.

Z hlediska věcného posouzení však krajský soud ani v tomto ohledu neshledal postup stavebního úřadu nezákonným. Je zřejmé, že stavba Horkovodní přípojky je stavbou veřejné technické infrastruktury, jejíž charakter a význam je zcela odlišný od hlavní stavby ZEVO Chotíkov a v důsledku toho se pak liší i její potenciální dopady na životní prostředí. V této souvislosti není bez významu, že z projektové dokumentace a v ní obsažených mapových podkladech, jakož i z obsahu vydaného územního rozhodnutí, je patrné, že trasa přípojky je z převážné části (až na některé výjimky specifikované též pod bodem 2. výrokové části II. územního rozhodnutí) koncipována a vedena jako stavba podzemní vedoucí v převážné míře podél komunikací či pod nimi. Vzhledem k charakteru této stavby jako stavby liniové, je dále zřejmé, že tato se s ohledem na průběh své trasy dotýká velkého množství pozemků na kterých, resp. pod nimiž, má být umístěna. Z uvedeného tak vyplývá i naprosto odlišný okruh účastníků územního řízení (než v případě hlavní stavby ZEVO Chotíkov), a to nejen účastníků podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, tj. vlastníků pozemků, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn či osob, které mají jiné věcné právo k těmto pozemkům; ale také účastníků podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, tj. osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám nebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno. Krajský soud tedy pokládá za logické a z hlediska přehlednosti a účelnosti vedeného správního řízení také za praktické, pokud stavební úřad vedl ohledně této stavby samostatné územní řízení, neboť v něm bylo nutno řešit okolnosti (zejména související např. s obstaráním souhlasů vlastníků pozemků, na kterých má být stavba umístěna, či případným odkoupením těchto pozemků od jejich vlastníků atd.) a stanovit podmínky jiného rázu, než v případě hlavní stavby ZEVO Chotíkov, a to právě s ohledem na odlišně vymezené území dotčeného vlivu této stavby (a s tím související velké množství účastníků tohoto řízení), a taktéž s ohledem na vlastní charakter této stavby a z ní plynoucí vlivy na životní prostředí.

Především je však nutno zdůraznit, že sám zákon č. 100/2001 Sb., který upravuje problematiku posuzování vlivů záměrů na životní prostředí, počítá se samostatným posuzováním vlivů na životní prostředí u dálkových produktovodů pro přepravu plynu, ropy, páry a dalších látek a tyto pro účely posuzování vlivů na životní prostředí vnímá a vymezuje jako samostatné záměry (stavby). Dělicím kritériem, dle kterého tyto záměry vždy podléhají posouzení a kdy se tak naopak děje až na základě výsledku zjišťovacího řízení, je přitom kumulativní splnění zákonem stanovených limitních hodnot, a to jednak limitu délky produktovodu a současně jeho průměru (k tomu viz bod 3. 7 Přílohy č. 1, kategorie I zákona v porovnání s bodem 3. 7 Přílohy č. 1, kategorie II). Záměry uvedené v příloze č. 1 k zákonu č. 100/2001 Sb., které nedosahují ani příslušných limitních hodnot, jsou-li uvedeny (dále jen

„podlimitní záměr“), jsou pak ve smyslu § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb. předmětem posuzování pouze, pokud příslušný úřad stanoví, že budou podléhat zjišťovacímu řízení; tyto záměry pak podléhají posuzování, pokud se tak stanoví ve zjišťovacím řízení.

V daném případě přitom není mezi účastníky řízení sporné, že stavba Horkovodní přípojky byla ve smyslu výše uvedeného ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 100/2001 Sb. posouzena odborem životního prostředí Krajského úřadu Plzeňského kraje jako záměr podlimitní, který nepodléhá ani zjišťovacímu řízení. Správnost tohoto závěru, z něhož stavební úřad vycházel při vypořádání příslušné námítky uplatněné žalobcem v územním řízení, pak žalobce v podaném odvolání ani v následně podané žalobě nezpochybnil.

Krajský soud tedy uvedený postup stavebního úřadu nepokládá za účelový a motivovaný snahou obejít příslušná ustanovení zákona č. 100/2001 Sb., ale naopak jej s ohledem na náročnost a rozsáhlost celého investičního záměru hodnotí jako účelný. Dle krajského soudu by takový postup byl účelovým tehdy, pokud by skutečně záměrným rozdělením jednotlivých řízení bylo dosaženo toho, že by v důsledku tohoto postupu byla některá část podřazena pod jinou kategorii, a tedy by se na ni z hlediska posuzování vlivů na životní prostředí vztahovaly jiné podmínky a povinnosti než v případě, kdy by řízení bylo sloučeno a stavby byly posuzovány společně v jednom řízení. O takový případ se však v posuzované věci nejednalo a k těmto důsledkům v daném případě nedošlo.

Žalobce dále v podané žalobě zpochybňoval vypořádání jím uplatněné „vlastnické námítky“, kdy tvrdil, že pozemek parc. č. 582/45 v kat. území Chotíkov v jeho vlastnictví je stavbou horkovodní přípojky přímo dotčen, a tedy bylo nutno, aby žalobce vyslovil s její realizací souhlas. Z projektové dokumentace a katastrálních map dle názoru žalobce jednoznačně vyplývá, že stavba horkovodu je vedena přímo po hranici pozemku v jeho vlastnictví, resp. je přímo dotčena ochranným pásmem horkovodního potrubí. Žalobce v této souvislosti pokládal závěry žalovaného, že jeho pozemek není předmětnou stavbou přímo dotčen, za mylné, a to vzhledem k šířce sousedního pozemku parc. č. 582/76 v kat. území Chotíkov, na kterém (resp. pod nímž) má být stavba horkovodní přípojky umístěna (necelých 7 m), a vzhledem k šířce celé stavby (včetně tepelné izolace) a jejímu trasování při okraji pozemku parc. č. 582/76. Nadto si stavební úřad nebyl oprávněn učinit o této námítce vlastní závěr, neboť nespadá do jeho působnosti. Řízení tak mělo být přerušeno a žalobce měl být odkázán na příslušný soud k projednání sporné vlastnické námítky, k čemuž ovšem nedošlo.

Ve vztahu k takto uplatněným námitkám se krajský soud předně ztotožňuje se závěry správních orgánů, že se v daném případě nejednalo o „vlastnickou námitku“, neboť jejím předmětem nebyl rozpor ve vlastnictví k pozemku parc. č. 582/45, k jehož řešení by byl příslušný soud v občanském soudním řízení. V daném případě se jednalo o námitku související s konkrétním umístěním předmětné stavby, kterou si stavební úřad nepochybně byl povinen vyřešit, mj. již jen z toho důvodu, aby řádně určil, zda žalobce bude mít v řízení postavení přímého účastníka ve smyslu § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, či bude mít v řízení „toliko“ postavení účastníka dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

Jak v této souvislosti také správně poukázala osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření, jen v tom případě, že by stavba byla provedena jinak, než je předpokládáno

a zakresleno v projektové dokumentaci, a tedy by ochranné pásmo skutečně zasáhlo na pozemek ve vlastnictví žalobce, by žalobce mohl v budoucnu vznášet své nároky, avšak teprve v takovém případě by žaloba měla občanskoprávní charakter a k jejímu projednání by nebyl příslušný soud v soudním řízení správním, ale soud v občanském soudním řízení.

Z projektové dokumentace a mapových podkladů, které jsou součástí spisové dokumentace (srovnej zejména schématický zákres trasy horkovodu včetně jeho ochranného pásma v měřítku m 1:1000, str. 9) přitom krajský soud ve shodě se závěry žalovaného ověřil, že trasa Horkovodní přípojky nebude vedena přes pozemek ve vlastnictví žalobce, a nebude na něj zasahovat ani ochranné pásmo této stavby, které je dle § 87 odst. 2 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákona (energetického zákona) vymezeno svislými rovinami vedenými po obou stranách zařízení do vodorovné vzdálenosti měřené kolmo k tomuto zařízení a vodorovnou rovinou vedenou pod zařízením ve svislé vzdálenosti a činí 2,5 m. Z výše uvedeného mapového podkladu jednoznačně vyplývá, že ochranné pásmo nezasahuje na pozemek ve vlastnictví žalobce (ale na pozemek obslužné komunikace) a i v místech, kde se pozemku ve vlastnictví žalobce nejvíce přibližuje, končí při jeho hranici.

Krajský soud pak ani v tomto případě nepřisvědčil názoru žalobce, že by se žalovaný uvedenou námitkou nezabýval dostatečně. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí naopak vyplývá, že žalovaný při hodnocení důvodnosti této námítky vycházel z obsahu spisového materiálu a konkrétních listin, které v odůvodnění rozhodnutí přímo vyjmenovává (např. z předložené dokumentace, která obsahuje výčet pozemků dotčených stavbou, z přílohy č. 1 a 2 žádosti o vydání rozhodnutí o umístění stavby, z výkresu „celková situace stavby“ (část 2), který je zpracován na podkladě katastrální mapy a dále také ze strany č. 9 schématického zákresu do katastrální mapy v detailnějším měřítku M 1:1000), přičemž dospěl k týmž závěrům jako krajský soud.

Závěrem pak krajský soud, zejména k poukazům osoby zúčastněné na řízení na nedostatek aktivní legitimace žalobce vznášet v soudním řízení určité druhy námitek s ohledem na jeho postavení jako občanského sdružení, podotýká, že v daném případě byl žalobce k podání žaloby a v ní obsažených námitek aktivně legitimován ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. z titulu možného dotčení na svých právech s ohledem na skutečnost, že nabyt vlastnictví k pozemku parc. č. 582/45 v kat. území Chotíkov sousedícího s pozemkem parc. č. 582/76 v kat. území Chotíkov, na kterém má být stavba Horkovodní přípojky umístěna. Krajský soud taktéž uvádí, že neshledal důvody k provádění jakýchkoli důkazů navržených v podané žalobě, neboť veškeré skutečnosti relevantní pro posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních námitek bylo možno zjistit a ověřit z předloženého spisového materiálu.

V. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů ve vztahu k účastníkům řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, nadto ve svém vyjádření k podané žalobě výslovně uvedl, že v případě úspěchu ve věci nebude právo na náhradu nákladů řízení požadovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení, podle § 60 odst. 5 s. ř. s. platí, že osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných soud může osobě zúčastněné na řízení na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že krajský soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, nemohly jí vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 s. ř. s. Soud proto rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. června 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová